ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

του **Γιάννη Ελαφρού**

Από τα ξημερώματα του Σαββάτου 27 Ιουνίου 2015, όταν ο Αλ. Τσίπρας ανακοίνωσε τη διεξαγωγή δημοψηφίσματος μέχρι το απόγευμα της Δευτέρας 6 Ιουλίου, όταν η σύσκεψη των πολιτικών αρχηγών που συγκάλεσε ο πρωθυπουργός έθαψε πραξικοπηματικά το εργατικό λαϊκό «Όχι» της 5ης Ιουλίου, διεξήχθη στην Ελλάδα ένας πρωτότυπος ταξικός «πόλεμος δέκα ημερών». Ένας πόλεμος στον οποίο συμπυκνώθηκε στον ανώτερο βαθμό και με τον πιο δραματικό τρόπο όλη η αντιπαράθεση των προηγούμενων ετών. Τι μας έμαθε η μάχη του περσινού δημοψηφίσματος;

Ανακαλύψαμε ξανά την αστείρευτη δύναμη που έχει η εργατική τάξη και ο λαός, που κάθε φορά που βρίσκει μια ρωγμή ξεχύνεται σαν καυτή λάβα. Οι εργαζόμενοι και οι άνεργοι με το «Όχι» τους θρυμμάτισαν τις πλαστικές θεωρίες που διακινούσε ο ΣΥΡΙΖΑ (και όχι μόνο) πως «ο λαός δεν μπορεί» ή «δεν θέλει», «εμείς θέλουμε τη ρήξη, αλλά δεν θα ακολουθήσει ο κόσμος» κλπ. Το περσινό δημοψήφισμα απέδειξε πως ο λαός μπορεί να επιλέξει τη ρήξη, όταν δει πως υπάρχει ανάγκη και δυνατότητα. Ας σταματήσει η κάθε λογής Αριστερά (ο ΣΥΡΙΖΑ δεν ανήκει με καμία έννοια στην Αριστερά) να κρύβει το δικό της φόβο και ατολμία πίσω από τον δήθεν φόβο του λαού.

Αντιμετωπίσαμε τη συνασπισμένη δύναμη της αστικής τάξης και της συμμαχίας ζωής που έχει με την ΕΕ. Ο ΣΕΒ και οι σύνδεσμοι εργοδοτών, τα επιμελητήρια, οι κλαδικές επιστημονικές συντεχνίες, οι τράπεζες και η συντριπτική πλειονότητα των εταιρειών, πολλοί μεμονωμένοι εργοδότες (όσο μεγαλύτεροι τόσο πιο φανατικά με το «Ναι»), τα αστικά ΜΜΕ και η εκκλησία διαμόρφωσαν το επιθετικό και μισαλλόδοξο στρατόπεδο του «Μένουμε Ευρώπη». Ολόκληρη η Ελλάδα, από άκρη σε άκρη, χωρίστηκε από μια κάθετη ταξική σχισμή (σαν απότοκο κάποιου ισχυρού σεισμού). Στο κενό έπεσαν όλες εκείνες οι θεωρίες και πολιτικές γραμμές που προσδοκούσαν ένα σχεδόν πανεθνικό αντιμνημονιακό μέτωπο (εκτός «γερμανοτσολιάδων») ή που απέρριπταν το αντικαπιταλιστικό, ταξικό εργατικό περιεχόμενο του αγώνα ενάντια στα ευρω-μνημόνια και τις αστικές αντιδραστικές αναδιαρθρώσεις και

υποστήριζαν μία γενική προοδευτική παραγωγική ανασυγκρότηση και ανάπτυξη του ελληνικού καπιταλισμού, που να τους χωράει όλους…

Αναμετρηθήκαμε με την πολιτική κτηνωδία της σύγχρονης Βαστίλης των ευρωπαϊκών λαών, της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που επιβάλλει τις επιταγές του κεφαλαίου, των πολυεθνικών και των τραπεζών με κάθε τρόπο. Από την περσινή εμπειρία ο λαός έχει συνειδητοποιήσει βαθιά πως εντός της ΕΕ, του «λάκκου των λεόντων», δεν υπάρχει περιθώριο για άσκηση φιλολαϊκής πολιτικής. Η αποδέσμευση από το ευρώ και την ΕΕ αποτελεί αναγκαίο όρο και αναπόσπαστο στοιχείο ενός προγράμματος ανατροπής, που δεν μπορεί να τεμαχιστεί σε ανιστόρητα στάδια (πρώτα έξοδος από το ευρώ και μετά βλέπουμε). Ο ΣΥΡΙΖΑ και όλο το αστικό μνημονιακό μπλοκ καταλήγουν πως ακριβώς γι’ αυτό «δεν υπάρχει εναλλακτική». Τα πράγματα είναι τελείως διαφορετικά: Δεν υπάρχει εναλλακτική εντός της ΕΕ και του καπιταλιστικού σφαγείου. Υπάρχει εναλλακτική εκτός ΕΕ, χωρίς χρέος και μνημόνια, σε ρήξη με το κεφάλαιο.

Είδαμε πως η δημοκρατία είναι πολυτέλεια στην εποχή του ολοκληρωτικού καπιταλισμού και της μετωπικής επίθεσης για την υπέρβαση της καπιταλιστικής κρίσης. Η θέληση του λαού, όπως καταγράφηκε πανηγυρικά στην κορυφαία διαδικασία του δημοψηφίσματος, βιάστηκε κανονικά και δεν ίδρωσε το αυτί κανενός θεσμικού «δημοκράτη» στην Ελλάδα ή στην ΕΕ. Είδαμε στην πράξη τι σημαίνει αστική εξουσία και κράτος, τι σημαίνει κοινοβουλευτικός ολοκληρωτισμός «made in EU». Γι’ αυτό η πάλη για τη δημοκρατία και τις λαϊκές ελευθερίες σήμερα δεν έχει καμία σχέση με τη θεσμική αναβάθμιση ή την τήρηση του …κανονισμού της βουλής, αλλά απαιτεί τη σύγκρουση και την απελευθέρωση από το μόνιμο καθεστώς ευρωμνημονιακής σφαγής και καπιταλιστικής βαρβαρότητας που έχει επιβληθεί στον λαό.

Απαιτεί αγωνιστικό μέτωπο ρήξης ανατροπής, με δικά του όργανα πάλης και επιβολής της λαϊκής θέλησης, ανεξάρτητα, ανταγωνιστικά και συγκρουσιακά απέναντι στο αστικό κράτος, τους μηχανισμούς του και την κυβέρνηση. Απαιτεί αντικαπιταλιστικό πολιτικό μέτωπο – πόλο της ανατρεπτικής Αριστεράς, όχι για να διεκδικήσει μία αριστερή κυβέρνηση (τα είδαμε τα χαΐρια της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ), αλλά για να ανατραπεί η επίθεση του κεφαλαίου, για να περάσει ο πλούτος και η εξουσία στα χέρια των εργαζομένων.

Ευρύτερα στρώματα είδαν πως δεν αρκεί το ψηφοδέλτιο. Το ρίχνεις «όχι», βγαίνει «ναι». Το ερώτημα είναι τι κάνεις πριν και μετά την κάλπη. Κι εκεί φάνηκε πως δεν υπήρχε ισχυρή ανατρεπτική Αριστερά και εργατικό κίνημα, τα όργανα εκείνα της λαϊκής πάλης, που να μπορούν να πάνε το πράγμα παραπέρα, να πάνε το «Όχι» «μέχρι το τέλος». Στα πεδία

αυτά αναζητά το ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ τις δικές τους ευθύνες και ανεπάρκειες, έχοντας όμως ως αφετηρία πως έθεσαν το ζήτημα και προσπάθησαν να το υπηρετήσουν.
Κρίσιμο θέμα για να προσεγγίσουμε βαθύτερα την αντιπαράθεση πέρυσι αποτελεί η εκτίμηση για την πορεία του ΣΥΡΙΖΑ. Το κυβερνητικό σήμερα κόμμα είναι πλέον ευρύτερα καθαρό πως υλοποιεί επιθετικά μια μνημονιακή αστική πολιτική βαθιών αντιδραστικών αναδιαρθρώσεων (προσπαθώντας να την καμουφλάρει με τα «αριστερά» φληναφλήματα, που την κάνουν πιο επικίνδυνη). Σημείο τομής αποτέλεσε η σύναψη και η ψήφιση του 3ου μνημονίου από τις 12-13 Ιούλη μέχρι τις 14 Αυγούστου 2015.

Πώς φτάσαμε όμως εκεί; «Θεωρούμε μεταφυσική (αλλά και με προφανή πολιτική σκοπιμότητα) τη θεωρία περί αιφνίδιας ‘’μετάλλαξης’’ ΣΥΡΙΖΑ», αναφέρει η Εισήγηση της Π.Ε. για το Πανελλαδικό Σώμα του ΝΑΡ (ολόκληρη στο narnet.gr). «Αυτή η προσέγγιση, αστήριχτη μεθοδολογικά και πολιτικά, απαλλάσσει από την ανάγκη γενναίας αυτοκριτικής τα ρεύματα που αποκολλιούνται ρηχά από αυτόν». Στην πραγματικότητα ο ΣΥΡΙΖΑ και πρώτα και κύρια το ηγετικό πολιτικό του κέντρο, το περσινό καλοκαίρι και μέσω του ρίσκου του δημοψηφίσματος, ολοκλήρωσε τη δική του φυσιογνωμία, πέρασε ανοικτά πια στο αστικό στρατόπεδο, θέλοντας να γίνει η βασική δύναμη υλοποίησης της κυρίαρχης πολιτικής και σταθεροποίησης – αναδόμησης του αστικού πολιτικού συστήματος, που θρυμματίστηκε από τα λαϊκά κύματα δυσαρέσκειας.

Η κατάληξη αυτή προετοιμαζόταν συστηματικά από την πρώτη βδομάδα ανάληψης της διακυβέρνησης (και πολύ νωρίτερα βεβαίως), με τον Βαρουφάκη να δηλώνει για την αποπληρωμή του χρέους και το καλό 70% του μνημονίου, με την ταπεινωτική συμφωνία της 20ης Φλεβάρη, το στράγγισμα των δημόσιων οικονομικών με την κανονική πληρωμή των δόσεων στο ΔΝΤ και με την κυβερνητική πρόταση μνημονίου των 48+7 σελίδων. Παρόλα αυτά η λαϊκή διάθεση και προσδοκία, που σε μεγάλο βαθμό παρέμενε προσδεμένη στην κυβέρνηση και στον Α. Τσίπρα, δεν είχε πλήρως αφοπλιστεί. Λέγαμε τότε στο ΝΑΡ και γράφαμε στο Πριν πως θα χρειαστεί ένας μεγάλος ελιγμός για να περάσει το 3ο μνημόνιο. Κι αυτός ήταν υψηλού ρίσκου, ήταν το δημοψήφισμα, με κλειστές τις τράπεζες.

«Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ επεδίωξε ενεργητικά να αξιοποιήσει τις δυνατότητες, δημιουργώντας έτσι παρακαταθήκες, χωρίς ωστόσο να έχει τους απαιτούμενους κοινωνικούς δεσμούς και πολιτική δύναμη για να σταθεροποιήσει και μετασχηματίσει τις λαϊκές τάσεις σε μια νέα ανατρεπτική δυναμική. Γι’ αυτό σωστά έδωσε την μάχη του δημοψηφίσματος με την γραμμή του τριπλού ΟΧΙ: Όχι μέχρι τέλους σε όλα τα μνημόνια (και της ΕΕ και της κυβέρνησης), όχι κι έξω από την ΕΕ, όχι στην κυβερνητική πολιτική και πάλη για την ανατροπή της. Η

αυτοκριτική εξέταση αφορά στο κατά πόσο προωθήθηκε ολοκληρωμένα το ‘’τριπλό Όχι’’ και κατά πόσο είχαμε προετοιμαστεί για την ολοκλήρωση της ενσωμάτωσης του ΣΥΡΙΖΑ. Αυτή η προετοιμασία δεν ήταν επαρκής», σημειώνει η Π.Ε. του ΝΑΡ, κι αυτό καθόρισε και την αδυναμία ευρύτερης αντίστασης στο συστημικό πραξικόπημα.

Το ΚΚΕ, για μία ακόμα φορά, επέλεξε έναν αποστειρωμένο (όσο και πυροσβεστικό επί της ουσίας) τρόπο παρέμβασης, που στην ουσία το έβγαζε εκτός της προσπάθειας να μπολιαστεί η αυθόρμητη λαϊκή δυναμική με αντικαπιταλιστικά και αντιΕΕ χαρακτηριστικά και να γίνει εν δυνάμει επικίνδυνη για το σύστημα, όπως επιχείρησε η ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Οι δυνάμεις εντός του ΣΥΡΙΖΑ, που αποτέλεσαν αργότερα τον κορμό της ΛΑΕ, επέλεξαν να δώσουν την αντιπαράθεση κυρίως στους εσωκομματικούς διαδρόμους με λογική «αντίθεσης στο μνημόνιο, αλλά στήριξης της κυβέρνησης», ή να το παίζουν «καθυστέρηση» στη βουλή, ενώ οι καιροί απαιτούσαν εγρήγορση ενάντια στο πραξικόπημα.

Η ιστορία δεν επαναλαμβάνεται. Τα σύντομα Ιουλιανά του 2015 θα μείνουν ανεπανάληπτα. Αλλά μάχες ανάλογες θα προκύψουν ξανά και μάλιστα σε ανώτερο επίπεδο, ειδικά όσο το παράθυρο της κρίσης και της ανατροπής, παραμένει ανοικτό. Το κρίσιμο θέμα σήμερα είναι να εξοπλιστεί η πρωτοπορία κι ευρύτερα το μαχόμενο κίνημα και η Αριστερά για την αναγκαία τομή και τις μάχες της νέας εποχής για να φτάσει το «όχι μέχρι το τέλος», μέχρι τη νίκη!

Πηγή: ΠΡΙΝ